

„Door het
vooral als
orts op de
n (uitgave
, verhalen
, de schrik
aturen van
Bergeend;

idré Schil-
„Met flits-

rijke vorm
van Hey-
en vormt
ur.

a met een
e beschou-
Meryntje

erziel, God
(totterdam)
ntje Gijzen
dam.)
me in een

C. T.

Zwemer.

gs het een
Toekomst
merkbaar-
lezers niet

ze landge-
en scholen
. Nooit zal
le meesten
waardig ge-
van waar
e gade een
onden met
roelden op
hevig liep,
r van zijn
ze dan en
eerscheide
toch dreef
nes, Frede-
heid in zijn
scholen te
den moed
angen van
aurlijke in-
m ook let-
overgele-
vinding den
ond, canis
akota, om
e eindigen
zich opof-
g, vanwaar
rugsleepte,
der-priester
worden be-
voor veer-
e heidenen,
muel, kind
saf gewijd,
ak gemak-
wel al de
krachtigst
en zeggen,
eel hebben
vele jaren

erwon weer
us persoon-
erst en tot
d hoorden,
toen mees-
e uit toen
ons, voor
endel, Zwe-
veerkracht,
rekendheid,
charen. Dat
daar ver-
ner jeugd",
u nimmer
e nabijheid
e eens een
mensch met
heid terug
zichzelfen

een jonge
meesleepte
Maan naar
p, die hem
een staats-
pen wereld
autoriteit,
van Univer-
Arabië en
gebakert
le, Zwemer
vorden. En

dat kon hij; dat wilde hij wel, want hij was een Zwemer. Zij lieten zich door den Geest verplaatsen naar drang van arbeid en omstandigheid, tot dat ze de eigenschap verwierven van een zekere alomtegenwoordigheid. De ubiquitous der Zwemers werd aangenamer spreekwijze onder ons volk. Men was niet zeker of Frederick op een Zondag met zijn „ponies" in Zuid-Dakota zoude wezen of in Noord-Dakota. Als studenten aan de oude Academie waren wij niet zeker of Prof. James F. den volgenden morgen in de Engelsche geschiedenis zoude zijn of in New-York. Het was de geest van „Wanderlust" en avontuur, die hun in het bloed zat en die in die mannen merkwaardig geheiligd werd. In menig rustloos hart heeft de Heilige Geest beslist of die mensch een vagebond of een zending zoude wezen.

En zoo hebben ook wij na vele jaren nog eens weder de maat genomen van Dr Samuel M. Zwemer. Onze bewondering werd vernieuwd. Hij wilde ons nog even in het voorbijgaan wijs maken, dat een traktaatje zoo goed kon zeggen als hijzelf wat hij bedoelde. Onmogelijk! Ge moet Zwemer zien en hooren en dan neemt hij u mee, al vreest gij ook, dat hij uw geld hebben wil voor het Koninkrijk naar Arabie, Egypte en de wereld om. Hij speelt met de aarde als een knaap met zijn bal. En in ernst en fijnsten humor verliest hij nooit zijn doel, zijn machtig levensdoel in 'theilig spel. Die Zwemer hoort, ziet nooit naar de klok. In geheel onze Amerikaanse kerkelijke wereld, waar het over Mahomedaanse zending gaat, daar wordt Zwemer genoemd; daar wordt hij geroepen. En Zwemer komt al moeten ze hem soms „uit Egypte" roepen, met de bereidwilligheid van een held, die „op den weg uit de beek drinkt".

En nu is hij in Princeton. Een zijner vurige bewonderaars vroeg of hij het daar uithouden zal. Zijne orthodoxie wordt zelfs ook daar niet aan de kleederen zelf gezegd. Dat bedoelde de vriend ook niet. Kan Zwemer zich daar rustig nederzetten? Hij moest mogelijk eerst nog wat onder worden. We zullen met belangstelling wachten hoe de Geest des Heeren dezen „Simson" verder drijft „in het leger van Dan".

Van het gezegend kruis, dat uit den geboren dichter Dr A. Zwemer voortkwam zijn er als we wel hebben, nog deze zoon en zijn twee zusters overig. Van deze twee werd ook het best van haar opofferend leven gegeven aan zending en onderwijs. En haar houden wij in dankbare gedachtenis als onze eerste meesteres in hogere studie. We meenen dat vast, dat we de tolk van duizenden zijn in deze nog ten deele tijdige waardeering van het groote, goede werk der „Zwemers". We komen wel eens laat met onze bloemen.

„Onze Toekomst" nam dit over uit „De Volksvriend". HEPP.

Afschaffing admmissie-examen.

Spaarzaam druppelen nog in onze kerkelijke pers de beschouwingen over de Synode van Arnhem.

Het besluit der Synode om te Kampen het admmissie-examen af te schaffen, wordt door Dr W. H. Gispens Jr in de „Geref. Kh. van Delft" aldus toegejuicht:

De eerste week van de Synode te Arnhem bracht het besluit tot afschaffing (binnen afzienbaren tijd) van het admmissie-examen aan de Theologische School te Kampen.

Voortaan zal dus, wil men daar in de Theologie gaan studeren, noodig zijn, dat men of eindexamen van het Gymnasium of staatsexamen te Utrecht doet. De Vrije Universiteit zal voor haar theologische faculteit nu wel dit voorbeeld volgen en dan zijn we met 1931 van het toelatingsexamen af.

We hebben door dat toelatingsexamen ongetwijfeld goede, zelfs beste dominees in onze kerken gekregen. Maar het wil er bij ons niet in, dat die goede krachten er ook niet komen langs den weg van het staats-examen. En het was toch eigenlijk beneden de waardigheid van de kerken, zich met den lichtsten eisch tevreden te stellen. Want de voorbeelden zijn er, dat iemand, die voor het staats-examen zakte, in hetzelfde jaar voor het toelatingsexamen slaagde.

God vraagt het beste. Dat is de regel en moet gehandhaafd blijven.

En heeft men in 't geheel geen gelegenheid tot studeren gehad en toch geniale aanleg, dan is daar nog art. 8, dat nooit zal worden afgeschaft.

Wij juichen het besluit van de Synode van Arnhem toe en gelooven, dat onze kerken er mee gebaat zullen zijn.

God en de deftigheid.

Dezelfde hand schreef in hetzelfde blad:

In de advertentie-rubriek der Christelijke bladen kan men zich 'n merkwaardig proces zien ontwikkelen.

De deftigheid is daar bezig Gods naam te verdrijven uit de aankondigingen van geboorten.

Vroeger was het regel, om „met dank aan God" kennis te geven van de geboorte van 'n zoon of dochter. En er zal wel weinig gevaar geweest zijn, dat op zoo'n moment een dergelijke uitspraak niet oprecht gemeend was.

Tegenwoordig (het trof mij de laatste maanden) vinden we zelfs van vooraanstaande Gereformeerden de mededeeling: „Gehoren..." en dan volgt de naam van het kind en de namen der ouders. Natuurlijk ook andere formuleringen maar God wordt niet genoemd. De reden van dit niet noemen, dat op zoo'n moment toch wel een opzettelijk verzwijgen moet zijn, is, naar ik hoorde, dat dat niet meer mode, niet deftig meer is.

Wat worden we geweldig deftig!

Wie weet, misschien wel zoo deftig als de liberalen!

In het noemen zit het niet!

Nee, maar hier is het noemen een daad.

Zoo moeilijk is het, in veel gevallen als Christenen ook in onze manieren en omgangsvormen het Christendom te doen uitkomen. Welnu, hier is een gelegenheid, die we niet moeten verzuimen. Ons niet schamen, te uiten wat er leeft in het hart.

Onnoodig, hoewel misschien niet overbodig, te zeggen, dat ik niet bepaalde personen met dit stukje onaangenaam wil zijn. Ik wilde alleen uitdrukking geven aan mijn meening: „als dat deftig is, dan beware ons God voor zoo'n deftigheid!"

Deze God-Jooze deftigheid is een tegenhangster van de deftigheid van de witte das, welke vroeger in advertenties weleens tot uiting kwam. Maakte een weduwnaar niet eens per advertentie bekend, dat hij het betwijfelde of zijn vrouw wel in den hemel was? De advertenties leken soms korte preeken. Men achtte zich dit aan zijn vroomheid verplicht.

Worden we voor beide uiterste deftigheden bewaard! Natuur en waarheid passen ook hier.

Maar dan een geloovige natuur en een geloovige waarheid. De geloovige natuur is beslist, doch sober. HEPP.

De catechisatie.

Gelukkig heeft nog steeds het catechetisch onderwijs de volle aandacht in onze kerken. En thans, bij het begin van het nieuwe „catechisatie-seizoen" schrijven verschillende kerkbodes over dit onderwerp. Zoo lezen we in het „Noord-Hollandsch Kerkblad" een stukje van de hand van (Ds C.) L. (Indehoom) onder den titel: „Stad en dorp".

In 't algemeen kan gezegd, dat in de dorpen het kerkelijk leven krachtiger is dan in de steden. In de dorpen wordt 't meer gedragen door historie en traditie. Ook zijn daar de gevaren minder. Vanzelf gaat dit niet overal door. Er zijn groote dorpen, waar het kerkelijk leven door vele bezwaren wordt gedrukt, en kleinere steden, waar het in zijn goeden gang weinig stoornis ondervindt. Dit zijn echter uitzonderingen. In den regel zal het voor de dorpskerk minder moeilijk zijn, te beantwoorden aan hare heilige roeping, dan voor die in de groote stad.

In één opzicht echter wint de groote stadskerk het, niet van alle, maar wel van vele kerken ten plattelande. We denken hier aan de catechisatie. En dan niet zoozeer aan de deugdelijkheid van het onderwijs. Ook niet aan de trouw, waarmee zij wordt bijgewoond, of aan den ijver, waarmee men zich voor bereidt. Maar aan den tijd, gedurende welken er gecatechiseerd wordt.

In de steden wordt hoogstens twee maanden zomervacantie gegeven. En voorts een paar weken met Kerstmis, en ook met Paschen. Zoodat men zeggen kan, dat de catechisaties gehouden worden gedurende negen maanden per jaar.

Maar kom nu eens op de dorpen. En dan vooral op die, waar de bevolking in landbouw of veeteelt haar bestaan vindt. Hoevele zijn er, waar de catechisaties eerst beginnen na den dankdag of het dankuur voor den oogst (den 1sten Woensdag in November) en reeds eindigen vóór den biddag of het biduur voor het gewas (den 2den Woensdag in Maart). De tijd, voor catechiseeren bestemd, omvat dus nauwelijks vier maanden. Waar dan nog de kerstvacantie-weeken afgaan!

Er is reeds herhaaldelijk op aangedrongen, in de kerkelijke vergaderingen en ook in de pers, dat hierin verbetering mocht komen. Maar bijna altoos vergeefs. Hier zien we, dat vasthouden aan de traditie niet altijd valt te prijzen. Er zijn gewoonten, die het eene geslacht overneemt van het andere, terwijl er radicaal mee diende te worden gebroken.

Of wij dan meenen, dat hier willekeur in het spel is? Of we niet weten, dat 't het werk is, waardoor de zonen en dochters van boeren en boerenarbeiders verhandeld worden, vroeger dan November en later dan Maart te catechiseeren?

Dat met een beroep op het werk de catechisatie wordt teruggebracht tot een minimum-periode weten we zeer wel. Maar dat dit beroep geldigheid heeft voor het aangezicht des Heeren betwijfelen we.

Zelf hebben we nooit een z.g. boerengemeente gezien. Maar dertig jaar geleden hebben we gezien, wat in dit opzicht volharding en trouw vernag. In een zeer groote gemeente, niet ver van de mijne, waar de bovenomschreven misstand heerschte, kwam een predikant, die van stonde aan met heiligen ernst daartegen inging. Zijn pogen scheen vruchteloos. Maar hij liet niet af. Hij trachtte de ouders te overtuigen. Hij wist de jonge menschen te winnen. En onder Gods zegen heeft hij mogen bereiken, dat de catechisatie-periode, wel niet den duur verkreeg van die in de stad, maar toch met eenige maanden werd verlengd. En nog steeds is het in die gemeente zoo. Wat deze predikant tot stand mocht brengen, is nu traditie geworden. En nu weet men niet anders of 't hoort zoo.

Dat onze predikanten graag catechiseeren is bekend. Voor velen is het, na het preeken, 't liefste werk. Laten onze kerkeraaden ten plattelande hen dan steunen, indien ze er op aandringen, den catechiseertijd en naar voren en naar achteren te verleggen. Men ga niet aanstonds voor allerlei bezwaren op zijde. Men ontmoedige vooral de jonge dominees niet, die met ijver en idealisme zijn beziel. Maar men neme de proef. Onder biddend opzien tot den Heere der gemeente. Onder inwachting van Zijn zegen. En de uitkomst zal verrassend zijn.

't Geldt hier zoo hoog belang. 't Belang van het zaad der kerk, en daarin en daarmee 't belang van de kerk zelve.

Wie zijn weg wel aanstelt, dien zal God Zijn heil doen zien.

Maar intusschen is het de vraag of het „Dorp" het niet wint van de „Stad" in getrouwheid. Ik denk hier vooral aan de zeer groote stad. Al wordt daar negen maanden van 't jaar gecatechiseerd, ik vrees, dat het

aantal jaren, dat de jonge menschen er op catechisatie gaan, en de ijver, die ze betoonen, niet altijd evenredig is aan den langen duur van den catechisatie-cursus. Behartigenswaardig is, wat „De Amsterdamsche Kerkbode" over deze materie schrijft:

Een woord om onze ouders op te wekken, dat zij hun kinderen, die daarvoor in aanmerking komen, geregeld ter catechisatie zenden, moest eigenlijk niet noodig zijn.

Het is ook niet noodig voor die vaders en moeders, die ernst maken met de belofte, die zij bij den Doop voor het aangezicht des Heeren in het midden der gemeente ten aanzien van de opvoeding van hun kinderen hebben afgelegd. Ouders, die iets beseffen van het groote voorrecht, dat God hun de verzorging van gedoopte kinderen heeft toevertrouwd, beschouwen de catechisatie vanzelf als een zaak van hoog belang, waarmee zij hoogen ernst maken. Zij laten dat ook aan hun kinderen voelen, door zich niet alleen op de hoogte te stellen van hun vorderingen in de voor het maatschappelijk leven noodige kennis, maar door ook met belangstelling de vruchten van dit geestelijk onderricht bij hen te volgen. Zij achten het catechisatie-tuur een van de voornaamste van heel de week en laten niet dan bij hooge en dringende uitzondering toe, dat hun jongen of meisje het verzuimt. En bovenal brengt de vurige begeerte, dat dit onderwijs in de leer der waarheid voor die jonge zielen waarlijk tot zegen moge zijn, hen voortdurend op de knieën. Het kan ook bij zulke ernstige ouders nog wel gebeuren, dat later een zoon of dochter afdwaaft en de wereld gaat dienen. Dat is wel in-droevig, maar in zekeren zin staan vader en moeder dan toch vrij, omdat zij gedaan hebben wat de hand vond om te doen.

Maar niet al onze ouders voelen even sterk het gewicht van deze zaak. Er zijn soms wel-meenende vaders, maar die te veel aan het hoofd hebben, om op dat catechetisch onderwijs te letten. Er zijn soms vrome moeders, die er wel last van hebben, als zij merken, dat hun kind laksch is in het bezoeken van dit onderwijs, maar die, vooral wanneer vader ook al niet flink meewerkt, de kracht missen om er achterheen te zitten. Er zijn soms beste ouders, die overigens heel goed voor hun kinderen zorgen, maar die of uit gemakzucht, of uit onnadenkendheid, toe laten, dat dit ééne uurtje in de week dikwijls om de onbetekenendste redenen wordt verzuimd — om een verjaardag hier, een pretje daar. Dat de catechisant dan verhinderd is om te gaan, wordt beschouwd als de natuurlijkste zaak van de wereld. En zoo werken dan, al bedoelen zij het niet, dergelijke ouders er onwillekeurig toe mee, dat de waardeering van de catechisatie bij hun jongens en meisjes zienderoogen afneemt. Maar als straks hun ziel gepijnigd wordt, omdat een of meer van hun kinderen onverschillig en koud aan den dienst des Heeren den rug toekeert, dan voelen zulke ouders zich niet vrij, en worden zij gekweld door een knagend zelfverwijt.

En dan zijn er ook nog vaders en moeders, die, nu ja, al houden zij den uitwendigen vorm nog aan, zelf innerlijk al zoo zijn verarmd en verkoeld, dat er geen geestelijke invloed hoegenaamd meer van hen op hun kinderen uitgaat. Wat laden die een ontstellende verantwoordelijkheid op zich!

Om nu maar te eindigen — heel veel ouders beschouwen de catechisatie als een zaak van de kerk en van den predikant. Tot zekere hoogte is ze dat. Tot zekere hoogte, want zwaar schuldig staat elke prediker, die niet heel zijn ziel legt in het moeilijk, maar heerlijk werk van de onderrichting der jeugd in de kennis der waarheid. Maar dat ge den prediker daartoe in staat stelt door niet alleen uw kinderen geregeld te zenden, maar ook op hun werk voor de catechisatie voortdurend toe te zien — dat is, ouders uw zaak! Daarvoor zijt gij aansprakelijk tegenover den God, die ze u schonk.

De adeldom van het Verbond der Genade geeft dure verplichtingen.

Moord....

Onder den titel: „de moord op de kinderziel" gaf het „Tijdschrift voor R.K. Ouders en Opvoeders" een uitnemend stukje, dat we, enkele uitdrukkingen daargelaten, geheel kunnen onderschrijven:

't Gevaar is niet denkbeeldig, dat bij de huidige economische crisis de aandacht van hen, die met gezag bekleed zijn, dermate in beslag wordt genomen door de zorg, hoe aan de moeilijkheden 'thoofd te bieden, hoe er 'n eind aan te maken, dat 't hun ontgaat, dat er allerwege krachten werken, die 't begrepen hebben op de vernietiging van de christelijke lectuur. En zoo ze dan al dat sloopingswerk, vooral geleid door Sovjet-Rusland, mee aanzien: de economische ontwrichting dreigt met 'n wereldcatastrophe, die aan de propagandisten van communisme en atheïsme niet onwelkom kan wezen, en dus lijkt de zorg voor de stofelijke belangen der volkeren twee vliegen in één klap te slaan. Echter: ondertusschen gaan de vijanden van de Christus hun gang en treden met de dag drierster op. Nog onlangs brachten de bladen opnieuw bijzonderheden over de methoden, door de Amsterdamsche communisten toegepast, om de jeugd voor hun idealen te winnen en te vormen tot vin-nige strijders voor de communistische gedachte. Oogen-schijnlijk hebben die pogingen echter slechts 'n matig succes: curiositeitshalve worden ze signaleerd en de brave provinciaal, zelfs de stadgenoot schudt z'n hoofd bedenkelijk, maar beseft niet, dat 't gevaar dichterbij is, dan hij vermoedt. Wanneer we in de Lim-burgsche mijnstreek wandelen, dan zijn we er ons zelden van bewust, dat onder onze voeten de grond in alle richtingen is doorboord, dat daar dag en nacht menschen werken, die voortgaan 'n ondergrondse stad te bouwen... Zoo weinig ook dringt 't tot ons door, dat 't mollenwerk der communisten rusteloos bezig is, onder de fundamenteën der hedendaagsche maat-

schappij springpatronen te plaatsen en 'n weloverwogen plan van gangen en pijpen tot werkelijkheid te maken...

Wellicht kunnen bijzonderheden over 'tgeen door de Christushaters in Duitschland wordt gedaan ter vernietiging van de christelijke grondslagen eener geordende maatschappij ons de oogen openen, ons, die 't ernstig meenen vooral met de opvoeding van onze kinderen. In Duitschland staan de verkiezingen voor de Rijksdag in 't teken van de strijd voor 'n gezondere sociale politiek, maar dat absorbeert blijkbaar zoo volkomen de aandacht der politieke leiders en hun volgelingen, dat velen blind zijn voor de ontstellende dreiging: „de christelijke cultuur is ernstig in gevaar!“ Er zijn onder onze oostelijke burens ook menschen genoeg, die, als bij ons, zorgeloos de schouders opheffen en meenen, dat russische toestanden, zooals de onderdrukking van de godsdienst, de onderneming der christelijke moraal, de verwaarloozing van 't kind, bij hun niet mogelijk zijn. Maar ook: zooals bij ons berichten verklappen, dat achter de coulissen niet stil gezeten wordt, zoo moet 't beteregeinde deel van 't duitse volk toch met schrik wakker worden bij 't vernemen van de schandelijke aanslagen, door de truwanten van de duivel gepleegd op wat den christen-mensch dierbaar is. In Berlijn worden herhaaldelijk de kerken door vrijdenkers bevuild en bezoedeld, ze verstoren de godsdienst-oefeningen op Zondag, in de hoofdstad, in Saksen en elders. Ze maken de avond-blijvenkomsten onmogelijk... En ze gaan daarbij systematisch te werk: elke Zondag trekken heele troepen van zulke „godloozen“ door de duitse landen, vallen priesters en geloovigen lastig, wanneer dezen ter kerke gaan, verspreiden bij duizenden vlugschriften en pamfletten, waarin de H. Kerk op de meest-onteerende wijze wordt belasterd en beschimpt, waarin wordt aangedrongen op afval. Karikaturen van Christus en de Paus worden op transparanten rondgedragen. Neen, niet alleen in Rusland gebeurt dat, maar ook bij onze onmiddellijke burens.

't Zijn vooral de communisten en de socialistten, die er debet aan zijn en die praktisch 'n afdeeling uitmaken van de schandelijke bolsjewistische organisatie: De Bond der Godloozen. Ze vormen reeds 'n macht, die men niet achteloos negeren kan en mag: zeventien honderd afdeelingen met zeven honderd-duizend leden!

En ze zitten niet stil: voor geen middel wordt teruggeschikt, als 't maar dienen kan om 't Christendom te treffen. De radio, de bioscoop, de schouwburg worden in dienst gesteld van deze satanische strijd. Zelfs de school is niet veilig voor hun aanslagen.

Onder de kinderen van zes tot veertien jaar wordt 'n onvermoede propaganda gevoerd en helaas: niet zonder verbijsterende resultaten.

Men schat dat nu reeds in Duitschland 'n honderd vijftig duizend kinderen onder de invloed staan der vrijdenkersorganisatie, geregeld door die organisatie worden voorgelicht. Dagelijks neemt dat aantal toe, zoodat 'n generatie van menschen zonder godsdienst en zonder moraal bezig is op te groeien, die al weer 't leven zal geven aan nieuwe geslachten met dezelfde opvattingen.

Op 1 Augustus 11, werd in Berlijn 'n anti-oorlogsmeting gehouden. Daar zongen socialistische kinderen liederen als b.v. dit:

„Zum Teufel Iher Pack, jetzt kommen in Schritt,
Im Gleichschritt und Tritt, die roten Fahnen der
Aufmarsch mit

In die Knie, in den Dreck,
Ausbeuter verreck!“

Door de jeugdverenigingen werden transparanten megedragen in de optocht: zoowel bij de Socialistten als bij de communisten waren opschriften te lezen als: „Weg met de Kerk“, „Godsdienst is opium voor 't volk“... Aan de toeschouwers werden vliegende blaadjes uitgereikt, waarop stond aangegeven, hoe men zich 't vlugste en 't gemakkelijkst kan losmaken uit 't verband van 'n kerkelijke organisatie.

De moord op de kinderziel!

Naast vrijdenkers en roode stormcolonnen zijn ook bij ons zekere obscure lieden in de weer, om weer op andere wijzen de moord op de kinderziel te voltrekken.

De vieze boekhandeltjes in onze steden: verleden week wandelden we op de Korte Nieuwe Dijk in Amsterdam: 'n stuk of wat jochies hingen er tegen de pui de schunnige plaatjes te bekijken en de vieze titels te lezen, die 'n berucht boekhandelaar daar geregeld uitstalt. Dat staat niet alleen: de schrijver van 't Weekpraatje in „De Mansbode“ vertelde indertijd, na de opzienbarende kindermoord te Rotterdam, dat er in de buurt van 's schrijvers kantoor 'n stuk of wat van de stinkende riolen hun verpestende stank uit kunnen walmen. Bleekneuzige knapen en bloedarme meisjes staan er dagelijks met ingehouden adem voor te genieten van de meest-ongezonde en gevaarlijke emoties.

De moord op de kinderziel! Hoe moeten we 'n nu opvatten? Zijn publiek en politie wakker geschud door de bijzonderheden omtrent de bovengenoemde kindermoord of zijn 't de gewetenloze schurken? Hoe 't zij: opvallend is 't toch wel, dat we tegenwoordig, sinds de onopgehelderde lustmoord in de Blijdorpolder veel vaker hooren van aanslagen op kinderen of van pogingen daartoe. Er is gegist naar de oorzaak, die er de seksueel-geboorneerde kerels toe brengt, om zich te vergripen aan 'n kind.

Behalve de psychologische motieven mogen we zeker niet verwaarloozen: de krachten die van buiten op die menschen werken.

Wij voor ons kunnen 't begripen, dat iemand, die 'n sterke neiging heeft tot 't sexuele, op 'n hevige manier geprikkeld wordt op 't strand b.v., waarbij we denken aan de mislukte aanranding dezer dagen op 't stille strand van Zandvoort. Natuurlijk niet direct door 't zien van 'n zeventienjarige kindje in hadcostuum, dat is abnormaal, maar de bodem wordt bereid voor zulke aberraties door 't geen volwassen vrouwen, door

't geen jonge meisjes zich aan 't strand veroorloven, door de brutaliteit van scharrelende jongelieden.

De moord op de kinderziel! Van vrienden paren gesproken: 't zal nog zoóver komen, ook in de dorpen, dat we op Zondagmiddag niet meer met onze kinderen naar bosch en heil kunnen gaan, zonder dat we gedwongen worden te kijken naar de meer-of-minder-gewaande intimiteiten van minnekoozende jongelui. Wanneer ge op Zondagmiddag, in 'n zeer bekend bosch bij een der mooiste steden van Noord-Brabant, 'n meter van de groote straatweg 't bosch ingaat, dan stuit ge op erotische festijnen, die u 't bloed naar de wangen jagen. Zelfs in kleine dorpen zijn de land- en boschpaden niet veilig voor onze kinderen en wanneer gij, ouders, uw jongens en meisjes uit fletsen stuurt op zulke middagen, dan weet ge nog niet, wat ze onder de oogen krijgen... Ieder, die niet moedwillig de oogen sluit en van z'n ervaringen 'n verstandig gebruik maakt, weet zulke gevallen met man en paard te noemen. Kunnen de ouders op fiets- of wandeltochten zelf onmogelijk mee, laten ze dan hun kinderen op 't hart drukken, op Zondag niet van de algemeen-gebruikte wegen en paden af te gaan. In de week geldt dat gelukkig niet, of althans zoo goed als niet. Zoolang er lieden zijn, die 't landschap bevuilen, niet door „schillen en doozen“, maar door hun onbehoorlijk gedrag, zoolang zullen wij onze kinderen moeten bewaren voor zulke vuilnisbakken-in-'t-groot.

J. W.

Generale Synode der Geref. Kerken te Arnhem.

Avondzitting.

Met samenzang van Psalm 65:1 werd de avondzitting geopend.

Aan de orde was hierop de behandeling van het verslag van de deputaten voor de correspondentie met de buitenlandse kerken. Allereerst werd besloten, onder dankzegging, de handelingen van deputaten goed te keuren en hen te dechargeeren voor hun financieel beheer.

Na breedte bespreking m.m. over de Belgische Zendingkerk, werd de door Deputaten te dezen aanzien voorgestelde conclusie teruggenomen en werden aangenomen de volgende voorstellen van Dr. Dijk:

1e. De Synode, gehoord het rapport van de Deputaten, besluit, de correspondentie met de Belgische Zendingkerk voort te zetten;

2e. aan de nieuw te benoemen Deputaten op te dragen, dat zij de eerstvolgende Synode van advies dienen over de vraag, of en in hoeverre de correspondentie mag worden voortgezet met die kerken, die in leer en kerkregeling niet meer, of niet ten volle meer met de Gereformeerde belijdenis overeenstemmen.

Nog werden de volgende conclusies aanvaard:

3e. Dank te betuigen aan Prof. Dr. V. Hepp, die onze Kerken heeft vertegenwoordigd op de jongste Synode (1930) van de Christian Reformed Church in Amerika;

4e. Drie Deputaten te benoemen voor de behartiging van de Canadeesche zaak;

5e. Wederom zeven Deputaten te benoemen voor de correspondentie met buitenlandse kerken, en hunne opdracht in dezer voege te verruimen, dat hun ook wordt opgedragen, zoo veel mogelijk contact te zoeken en te onderhouden met vertegenwoordigers van het Gereformeerde kerkelijk leven in het buitenland, voor zoover nog geen „correspondentie“ met bepaalde kerken kan worden aangegaan;

6e. Aan de nieuw te benoemen Deputaten een crediet van f. 4000.— toe te staan.

De praeses deed mededeeling van een ingekomen telegram van H. M. de Koningin, met dank voor den Haar gezonden gelukwensch.

Na dankgebed door Ds Douma werd de zitting om ongeveer half elf gesloten.

11e zitting.

De zitting van Donderdag 4 Sept. werd geopend met samenzang van Psalm 43:3 en 4, waarna de praeses voorging in gebed.

Bij appél-nominaal bleek Prof. Dr. A. G. Honig voor het eerst aanwezig te zijn. Na betuiging van instemming met de belijdenisschriften nam hij zitting.

Van Prof. Waterink kwam bericht, dat hij verhinderd is, de verdere zittingen der Synode bij te wonen.

Dr. K. Dijk rapporteerde namens Commissie II over het verlenen van promotierecht aan de Theologische School.

Dr. Dijk liet aan zijn rapport voorafgaan de voorlezing van een brief van Dr. G. Keizer, Curator der Theol. School, die mededeelde, dat hij zijn handteekening onder het rapport van Curatoren, terugnam.

De commissie kwam in haar rapport niet tot eenige conclusie, maar stelde voor, dat de Synode zou uitspreken, welke van deze wegen de kerken moeten inslaan.

Over dit voorstel ontstond een breedte discussie, welke in de middagvergadering werd voortgezet.

Achtereenvolgens voerden het woord Prof. Dr. S. Greydanus, Ds K. Fernhout, Dr. W. A. van Es, Ds W. W. Meynen, Ds W. Breukelaar en de heer M. A. D. H. Schalekamp.

Dr. K. Dijk beantwoordde de over het rapport gemaakte opmerkingen, waarna Prof. Dr. J. Ridderbos het standpunt van de meerderheid van Curatoren der Theologische School verdedigde.

Bij den aanvang der middagzitting deed de praeses mededeeling van een ingekomen telegram uit Delft, bevattende heilbede voor de besprekingen over het promotierecht.

Na dankgebed door Ds. Douma werd om ruim half 5 de zitting gesloten.

12e zitting.

Met samenzang van Psalm 100:1 en 2 en gebed werd de zitting geopend.

Appél nominaal werd gehouden, de acta vastgesteld.

Van een Darbistenkring te 's-Gravenhage kwam een schrijven in, waarin dankbaarheid werd uitgesproken over het besluit der Generale Synode inzake den Darbistendoop, doch waarin tevens bezwaar werd gemaakt tegen de aanduiding van dezen kring met den naam van een mensch.

Besloten werd, dit schrijven voor kennisgeving aan te nemen. De besprekingen over het „Promotierecht“ worden hierop voortgezet.

Achtereenvolgens werd het woord gevoerd door Ds J. Douma, Ds C. B. Bavinck, Prof. Dr. T. Hoekstra, Prof. Dr. H. Bouwman, Ds H. H. Schoemakers, Prof. L. Lindeboom, Ir. G. de Rooy, de heer J. v. d. Meulen Pz., Ds H. Meijerink, Ds N. Duursema, de heer J. Olthoff, Dr. H. Kaajan en Ds J. L. Schouten.

Bij den aanvang der middagvergadering, geopend met het zingen van Psalm 103:7, nam Ds A. Doorn, die dezen middag Dr. G. Keizer verving, zitting, na zijn instemming betuigd te hebben met de belijdenisschriften.

Na dankgebed door Ds Douma werd tegen 4 uur de zitting gesloten en de Synode verdaagd tot Dinsdag.

13e zitting.

De zitting van Dinsdag 9 September werd geopend met samenzang van Psalm 119:8 en 9, waarna de praeses voorging in gebed.

Bij het appél nominaal bleken de heeren H. Luring van Onstwedde en Th. J. Douma van Wollega aanwezig te zijn voor de afgevaardigden van Groningen en Friesland-Zuid, de heeren P. A. Koster en Joh. Cnossen. Na instemming te hebben betuigd met de belijdenisschriften, namen zij zitting.

De praeses deelde mede, dat een 4-tal brieven ingekomen is, verband houdende met het promotierecht der Theol. School.

Op voorstel van den praeses worden ze voor kennisgeving aangenomen.

Het woord werd gevoerd door Prof. Dr. S. Greydanus en Prof. Dr. J. Ridderbos.

In de middagvergadering, geopend met samenzang van Psalm 147:6, was telegrafisch bericht van Ds A. Pos te Djocjarta ingekomen, dat hij zijn benoeming tot docent aan de opleidings-school aanneemt.

De praeses sprak hierover zijn vreugde uit. Besloten werd, Ds Pos per telegram de blijdschap der Synode over zijn besluit te melden.

Prof. Dr. J. Ridderbos zette hierop zijn rede voort. Na beëindiging dezer rede stelde de praeses voor, de discussie te sluiten. Dit voorstel werd z.h.t. aanvaard.

Dr. K. Dijk deed, mede namens Ds K. Fernhout en Ds W. Breukelaar een voorstel, waarover een breedte discussie ontstond.

Achtereenvolgens voerden het woord: Prof. L. Lindeboom, Prof. Dr. T. Hoekstra, Prof. Dr. H. Bouwman, Prof. Dr. S. Greydanus, Ds J. Douma, Dr. W. A. van Es, Ds N. Duursema, en — na beantwoording door Dr. K. Dijk — in tweede instantie Prof. Dr. T. Hoekstra, Ds T. Gerber, Prof. Dr. A. Honig, Ds H. Meyering en Prof. Dr. J. Ridderbos.

Om ruim half vijf werd de zitting hierop geschorst tot 8 uur.

Avondvergadering.

In de avondzitting, geopend met samenzang van Psalm 3:2, bracht Dr. K. Dijk namens Commissie II rapport uit over de tusschenafgeleverde besprekingen met betrekking tot het tusschenvoorstel Dr. K. Dijk c.s.

Dr. Dijk deelde mee, dat een groot deel der Commissie meende, dat een principieele uitspraak vóór of tegen moet vallen. Ook een voorstel van Prof. Hoekstra werd niet in behandeling genomen. Onder deze omstandigheden trokken Dr. Dijk c.s. hun voorstel in.

De praeses nam met leedwezen hiervan kennis.

Ds W. Breukelaar sprak eveneens zijn diep leedwezen over deze zaak uit.

Een breedte bespreking volgde, waarin Dr. Dijk, Prof. Lindeboom, Prof. Ridderbos en Prof. Hoekstra voorstellen indienden, resp. tot het doen van voorstellen adviseerden. De voorstellen der adviseerende leden werden overgenomen door verschillende leden der Synode.

Tenslotte werd bij zitten en opstaan aangenomen een voorstel van den praeses, om deze voorstellen te stellen in handen van een commissie, met opdracht de Synode in deze zaak van advies te dienen en een voorstel te formuleeren, dat ter tafel zal komen in de vergadering van Donderdagmorgen.

In deze commissie werden benoemd: de praes-adviseerende leden Prof. Dr. J. Ridderbos en Prof. Dr. T. Hoekstra, de leden Ds W. Breukelaar, Ds K. Fernhout (samenroeper), Ds H. Meijering, Ds J. Douma, J. Olthoff, G. de Rooy, H. Scheffer en J. Weerstra. Bovendien werden de voorstellen als praes-adviseerende leden aan de commissie toegevoegd, eveneens de leden van het moderamen.

Da K. Fernhout werd in verband met deze taak ontheven van zijn functie als voorzitter van Commissie I.

Da Joh. Jansen rapporteerde nader over de conclusies inzake het Vrouwenkiesrecht.

Nadat een amendement van Dr. Dijk om het woord „schrijven“ te doen vervallen, was verworpen, werden de conclusies als volgt vastgesteld:

de Synode, van oordeel, dat de verkiezing tot het ambt door de leden der gemeente niet het karakter draagt van advies, maar een daad van algemeene regeringsmacht, en toch te onderscheiden van de bijzondere regeringsmacht, welke door Christus aan het bijzondere ambt der opzieners is opgedragen;

dat weliswaar ook de approbatie, waarvan de vrouwen niet zijn uitgesloten, tot deze algemeene regeringsmacht der geloovigen behoort, maar dan met dit onderling verschil in karakter, dat de gemeente bij de verkiezing uitsprekt, wie zij als ambtsdragers begeert, terwijl de approbatie bestaat in het al of niet goedkeuren der gekozen personen;

dat daarom niet het feit, dat het ambt der geloovigen aan de vrouw in de Kerk evenzeer toekomt als aan den man, niet volgt, dat zij ook aan de verkiezing tot het ambt mag deelnemen;

dat voorts het overtuigend bewijs, dat de Schrift het Vrouwenkiesrecht eischt, niet is geleverd, maar de gegevens, welke zij ons biedt veeleer tegen dan daarvoor schijnen te pleiten, besluit;

a. aan de vrouwelijke lidmaten der gemeente het Kiesrecht in de Kerk niet toe te kennen;

b. Deputaten dank te zeggen voor hun uitnemende toelichting van het vraagstuk van het Vrouwenkiesrecht uit de Schrift en de historie.

Prof. Lindeboom kreeg aanteekening tegengesteld te hebben.

Prof. Dr. G. Ch. Aalders bracht verslag uit over het rapport van Deputaten inzake het overgaan tot een anderen staat des levens.

a. deputaten dank te zeggen voor hun duidelijk en overtuigend rapport en hen te dechargeeren;

b. het voorstel der kerk van 's-Gravenhage-West (n.l. om met theologische hoogleraren inzake emeritaat gelijk te stellen die Dienaren des Woords, welke aan de Theologische School of aan de Vrije Universiteit worden benoemd om niet-theologische colleges te geven, wier bijwoning verplicht is om de aan deze instellingen studeerende aanstaande dienaren des Woords) niet aan te nemen, maar het besluit der Generale Synode van Leeuwarden (art. 105) onverzwakt te handhaven;

c. bij de kerken er op aan te dringen, dat ze geen voor-malige Dienaren des Woords, welke tot een anderen staat des levens zijn overgegaan, uitnodigen om voor te gaan in den kerkdienst.

Na dankgebed door Ds Douma werd de zitting om half elf gesloten.

14e zitting.

De zitting van Woensdag 10 September werd aangevangen met het zingen van Psalm 111:3 en 5, waarna de praeses voorging in gebed.

Appél nominaal werd gehouden, de acta van de vorige zittingen vastgesteld.

Ds J. Jansen rapporteerde hierop nader over het verzoek van de Particuliere Synode van Utrecht, om te bevorderen, dat in alle Geref. Kerken van Nederland een uniforme regeling komt ten aanzien van de bevestiging van gemengde huwelijken. De conclusie werd thans als volgt vastgesteld:

De Syno-

niet te vold

Prof. Dr

over de vra

Friesland (

over de Kr

Aangenot

„De Gen-

baar nog n

stuk van de

krankte of

een uitspra

en beslu

Synode van

Prof. Dr

schrijven v

bijeenroep

Het volgs

gesproken:

„De G-

vergaderi

schrijven d

Afrika d.d.

met de bol

bereid is, a

dene lande

en deze in

II. Zij

pondentie i

grondig om

samenstell

landsche b

staan, over

rale Synod

jaar te voo

landsche k

III. Zij

de Geref. I

Prof. Aa

Synode van

in de zaak

Ds J. d

uit. Beslot

zegging vo

en hen te c

Ds H. I

heer A. G.

geven aan

De Syno

in te gaan,

aan te gev

of kerkeno

Da A. S

bezuursch

ontraden v

Geref. Ker

Besloten

Ds D. I

over eenig

Allereers

zijn kerk b

De Syno

geen algem

er op te wi

wijze, wat

zich kan

meerdere

Voorts n

kanten voo

Besloten

zaak gestel

een regelin

de kerk, d

beurten en

classis.”

Da A. S

een bezwa

Besloten

der Synode

en hem er

staat, om e

memorie v

Zwammerd

archief der

Prof. Dr

de orde vo

De Syno

eenkomstig

deputaten

den eeredi

samenkom

brengen.

Prof. H

den heer J

van zijn b